

Arrest

nr. 301 951 van 20 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. VAN DE SIJPE
Heistraat 189
9100 SINT-NIKLAAS**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 19 oktober 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 september 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat R. VAN DE SIJPE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 1 maart 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 juni 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 11 september 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Afghaans staatsburger, Pashtoun en soennitische moslim. Volgens een leeftijdsonderzoek bent u geboren in 2003 in Mahigeran, in het district Qarghayi van de provincie Laghman. U ging naar school tot de vierde graad.

U hielp sinds uw zeven of acht jaar uw vader in diens bakkerij. Uw vader werd oud en u nam de leiding over van de bakkerij toen u ongeveer veertien jaar was. U werkte gedurende ongeveer elf jaar in de bakkerij. U had drie medewerkers. Uw bakkerij bevond zich in de bazaar van Qarghayi.

In de periode tussen uw zeven à acht jaar en uw veertien jaar tekende uw vader een contract met het politiehooftkwartier, waarbij jullie elke dag op drie tijdstippen in totaal 400 broden leverde tegen 8 rupi per brood. Vijf of zeven jaar konden jullie zonder problemen brood verkopen aan het politiehooftkwartier. Totdat de taliban uw vader drie keer bedreigden via de telefoon. De eerste keer zeiden de talibs dat u niet meer die mensen moest helpen en hen brood leveren, omdat ze ongelovig zijn. Als jullie niet luisterden, zouden ze jullie vermoorden. De tweede telefoon volgde twee dagen later, waarin jullie nogmaals bedreigd werden. Die dag ging uw vader naar het politie hoofdkwartier om hen op de hoogte brengen van de bedreigingen. Zij stelden jullie gerust dat alles veilig was en dat ze jullie veiligheid garandeerden. Eén week later kreeg uw vader een derde dreigtelefoon.

Drie dagen later werd de auto waarin u en uw vader van de bakkerij naar huis reden beschoten vanop een begraafplaats in de Qalatak regio. U raakte gewond. U bleef een week in het Sehalama ziekenhuis en moest daarna met krukken lopen. Een week na uw thuiskomst uit het ziekenhuis ontving u een dreigbrief van de taliban bij de bakkerij. Ze vroegen u om gif te mengen in het brood bedoeld voor het politiehooftkwartier. Zo niet, zouden ze jullie vermoorden. De dag erna ging u de ontvangst van deze brief melden bij het politiehooftkwartier.

Vier tot vijf maanden na dit incident viel de overheid. In deze periode van vier tot vijf maanden vielen de taliban uw familie niet lastig. Een dag voor de machtsovername werd uw vader gebeld door het hoofd van het politiehooftkwartier. De leidinggevende meldde jullie dat zij wegtrokken uit het gebied en dat ze niet meer konden instaan voor jullie veiligheid. Hierop vluchtte u samen met uw vader en broers F. en K. uit uw geboortedorp naar Kabul één dag voor de machtsovername. De volgende dag bezochten de taliban uw ouderlijk huis, maar vonden jullie niet. Daarop gingen ze naar uw bakkerij en staken deze in brand.

Omwille van bovenstaande redenen verliet u Afghanistan de nacht van de machtsovername. U kwam aan in België op 28 februari 2022 en diende hier op 1 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

U reisde tot Nimroz samen met uw vader en broers K. en F.. In Nimroz raakte u gesplitst van uw vader. Uw vader is vermist sindsdien. Over uw broer K. hebt u geen nieuws. Hij is volgens u vermoedelijk ergens in Iran. Uw broer F. werd van Turkije gedeporteerd naar Afghanistan. Hij ging terug naar uw geboortedorp. Daar zagen mensen hem en verklikten dit aan de taliban. De taliban kwamen hem thuis arresteren en namen hem mee naar het districtshuis. De taliban beschoten hem. Hierna vroegen ze de dorpsoudsten om hem op te halen. Deze brachten uw broer naar een ziekenhuis, waar hij is overleden. Zijn begrafenis werd drie weken voor de Ramadan van 2023 gehouden.

Nog haalt u aan dat u in Afghanistan gepest zou worden omdat u psychologische problemen zou hebben.

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: (1) uw taskara, (2) uw contract met het politiehooftkwartier, (3) een dreigbrief van de taliban, (4) een kopie van de taskara van uw vader, (5) een kopie van uw broers schrijnwerkersdiploma, (6) een foto van de behandeling van uw broer, (7) een foto van het overlijden van uw broer, (8) een kopie van de vergunning van de bakkerij, (9) de enveloppes waarmee deze documenten zijn verzonden, (10) enkele opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, (11) twee foto's van uw littekens ten gevolge van het schietincident en (12) een foto van u met uw medewerkers in de bakkerij.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

U stelt weliswaar dat u kampt met slaapproblemen, hoofdpijn, concentratieproblemen, geheugenproblemen en psychologische problemen (CGVS, p. 2-3 en 14-15; Verklaring DVZ, d.d. 24/06/2022, p.11), maar u beschikt niet over enige attesten ter staving van deze problematiek. Nog blijkt u hiervoor niet in behandeling geweest te zijn bij een psycholoog (CGVS, p.2). Bovendien haalde u bij het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, d.d. 24/06/2022). Evenmin stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele

noden', DVZ, d.d. 24/06/2022). Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u zou lijden aan mentale problemen die dermate ernstig zouden zijn, dat zij een normaal procedureverloop in het gedrang zouden brengen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p.1-25). U gaf bij afloop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het persoonlijk onderhoud goed verlopen was voor u, en noch u noch uw advocaat maakte bij afloop of na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud enige verdere opmerking op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratief dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u gedood te worden door de taliban (CGVS, p.25). Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken echter dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Voorafgaand dient opgemerkt te worden dat u op de DVZ verklaarde geboren te zijn op 25/11/1384 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 01/03/2022). Dit komt overeen met 14/2/2006 (zie administratief dossier, blauwe map, document nr.3). Gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u het niet van buiten kent en dat het op uw taskara staat (CGVS, p.5). Gewezen op het feit dat u eerder verklaard had dat u bent geboren in 2006 of 1384, verklaart u dat dat niet klopt, aangezien u ouder bent dan deze leeftijd (CGVS, p.5), ondanks dat dit uw zelfverklaarde geboortjaar is (zie boven). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 07 maart 2022 – meer dan anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat het een goede schatting is dat uw leeftijd minstens 20,8 jaar is met een standaarddeviatie van 1,7 jaar is. Bij het horen van deze informatie, stelt u dat er veel gedoe is geweest omtrent uw leeftijd en dat u uw taskara heeft meegenomen en het voor de rest zo zal laten (CGVS, p.5). Gezien u echter in eerste instantie verklaarde geboren te zijn in 2006, en hier op basis van de leeftijdstest geen geloof aan gehecht kan worden, blijkt u getracht te hebben om de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Daarenboven gaf u in Bulgarije de naam A.R. op met 13/06/1997 als geboortedatum (Dublin Unit Bulgaria, d.d. 07/07/2023). U verklaart dat dit de naam van uw broer is (CGVS, p.4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang en tijdens de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische en Bulgaarse asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p. 14).

Ten eerste, dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban tegen uw vader zeiden dat hij explosies moest binnen smokkelen in het gebouw van de intelligence service (DVZ, Verklaring CGVS, d.d. 24/06/2022, vraag 5). Dit is geheel inconsistent met uw verklaringen tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming (Registratie VIB, d.d. 01/03/2022, p.4) en het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p.1-25), waar u stelde dat de taliban aan u vroegen om gif in de broden te mengen. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u bij DVZ het woord gebruikte voor vergif en dat de taliban een product aan jullie zouden geven dat jullie dienden te mengen in het brood. U stelt dat uw verklaring daar verkeerd vertaald werd, aangezien u het had over vergif en geen explosie (CGVS, p.20). U gaf echter bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u bij de DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land had verlaten, dat ze uw verklaringen achteraf hebben voorgelezen en dat u geen opmerkingen heeft over het interview bij de DVZ (CGVS, p.2). Hierop gewezen, stelt u dat u het duidelijk had verteld bij de DVZ. Toen ze het u terug voorlezen, hebt u het niet gemerkt. Anders had u het wel gezegd (CGVS, p.20). Dat u slechts na een confrontatie aangeeft dat er mogelijks fouten zijn gebeurd bij de DVZ en dat u toen niet heeft gemerkt dat ze explosie hebben genoteerd in plaats van vergif bij het voorlezen van uw verklaringen, kan daarom ook geenszins volstaan als uitklaring, temeer dit over de kern van uw asielrelaas gaat. Daarenboven, zegt u niets over het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban uw vader een verzoek maakten, terwijl u daarmee tegenstrijdig bij uw registratie van uw VIB en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uzelf aanwijst als persoon waaraan de taliban een verzoek maakten (zie boven). Deze twee vaststellingen ondermijnen reeds uw algemene geloofwaardigheid én de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas.

Ten tweede, is het zeer opmerkelijk dat u getuigt van een periode van vijf tot zeven jaren waarin u zonder problemen het contract met het politiehooftkwartier kon uitvoeren (CGVS, p.11 en 19), terwijl de taliban volgens uw verklaringen wel aanwezig waren in uw dorp en mensen bedreigden waarmee ze problemen hadden, zoals mensen die voor de overheid werkten. U geeft een voorbeeld betreffende iemand die voor het nationale leger werkte en werd doodgeschoten in het dorp Dak toen hij op vakantie kwam (CGVS, p.12). Deze aanwezigheid van de taliban maakt het des te opmerkelijker dat u slechts na een periode van vijf tot zeven jaren voor een eerste keer bedreigd wordt door hen. Daarenboven weet u niet hoe de taliban op de hoogte kwamen van uw contract met de politie. Initieel getuigt u vaagweg dat iemand van het dorp of de regio het aan de taliban heeft gezegd (CGVS, p.14). Later stelt u dat de taliban spionnen hebben en dat ze in die tijd van het telefoongesprek meer en meer macht verwierven. Ze zetten toen mensen in om informatie door te geven aan hen (CGVS, p.15). Deze verklaring dat de taliban meer en meer macht verworven in die periode stelt het feit dat u vijf tot zeven jaar zonder problemen kon leveren des te meer in vraag.

Verder, begonnen de bedreigingen van de taliban met een telefoongesprek. Uw vader werd gebeld en de taliban zeiden dat het verboden is om brood te leveren aan het politiehooftkwartier of hen te helpen, omdat ze ongelovigen zijn (CGVS, p. 14 en 16). U kan deze telefoon helemaal niet duiden in de tijd. U stelt dat u de datum niet kent, maar dat dit voor de machtsovername gebeurde. U kan echter niet inschatten hoeveel tijd voor de machtsovername, zelfs niet of het één week of één jaar voor de machtsovername was (CGVS, p.15). Het is echter weinig geloofwaardig dat u deze eerste dreigtelefoon geheel niet in de tijd kan plaatsen, gezien u heel precies en duidelijk kan duiden hoeveel dagen er zitten tussen de incidenten die na dit telefoongesprek gebeurden (zie verder). Twee dagen later kregen jullie volgens uw verklaringen namelijk een tweede dreigtelefoon (CGVS, p.17). Op diezelfde dag ging uw vader deze dreigtelefoon melden bij de politie (CGVS, p.16-17). Zij garandeerden jullie veiligheid en jullie bleven het contract verder uitvoeren, aangezien de regio toen onder de controle was van de overheid (CGVS, p. 14 en 16). Een week na de tweede dreigtelefoon, belden de taliban jullie voor een derde keer dreigend op (CGVS, p.17).

Drie dagen na de derde telefoon werden jullie zittend in de auto aangevallen in de regio van Qalatak. Uw been werd geraakt met een kogel (CGVS, p. 14 en 17). Hierover zegt u zelf: "We weten niet of ze van plan waren om ons te vermoorden of dat ze ons een signaal wouden geven: we kunnen jullie vermoorden, dus doe wat we vragen" (CGVS, p.17). U weet echter niet wie jullie beschoot, wat uw verklaring dat het de taliban waren enkel een blote bewering maakt die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties (CGVS, p.17). Gevraagd of de aanvallers jullie auto hebben herkend, stelt u dat u dat niet kan zeggen of ze jullie auto hebben herkend of iets anders (CGVS, p.17). Ook hierover blijkt u dan ook geen geloofwaardige of overtuigende verklaringen te kunnen afleggen. U legt twee foto's van littekens neer, die bovenstaande zouden moeten ondersteunen. Dergelijke documenten zijn hiertoe echter niet afdoende, gezien de bewijswaarde die aan privé-foto's gehecht kan worden minimaal is, omdat fotomateriaal erg makkelijk gemanipuleerd kan worden. Uit de foto's die u voorlegt, valt bovendien geenszins af te leiden dat dit wel degelijk uw littekens zouden zijn en in welke context de verwondingen die aan de basis van deze littekens liggen, zijn ontstaan.

Na bovenstaand incident bleef u ongeveer één week in het Sehalama ziekenhuis (CGVS, p.18). De andere medewerkers van de bakkerij namen ondertussen uw taken over, alsook het brood leveren aan de politie (CGVS, p.18-19). Twee weken na het schietincident en vier tot vijf maanden voor de machtsovername, kregen jullie een dreigbrief waarin volgens uw verklaringen jullie werd gevraagd dodelijk gif te mengen in het brood voor de politie (CGVS, p.14 en 19). U legt deze brief ook voor. In de brief wordt er echter met geen woord over 'vergif' gepraat. U wordt enkel gewaarschuwd om niet meer in dienst te zijn "van de gehuurden van de Amerikaanse bezitters. Als u dit niet doet, zal u gestraft worden door de Moedjahedien van het Islamitisch Emiraat" (zie administratief dossier, groene map, document nr.3, vertaling). Het neerleggen van een dreigbrief waarvan de inhoud niet strookt met uw eigen verklaringen en/of waarvan u de inhoud niet kent doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen en van de brief zelf.

Voorts stond er volgens uw verklaringen in de brief geen procedure die jullie moesten volgen of plek waar jullie naar toe dienden te gaan om het gif in handen te krijgen, indien jullie akkoord zouden gaan (CGVS, p.19). Gevraagd hoe de taliban te weten konden komen of jullie akkoord gingen met hun verzoek of niet, antwoordt u dat ze het zouden zien via hun spionnen, aangezien jullie gewoon verder werkten en bleven leveren aan de politie, waardoor de taliban merkten dat u niet inging op hun verzoek (CGVS, p.19). Dit is echter een weinig aannemelijke wijze van optreden voor een strategische actor als de taliban. Bovendien kan uit het feit of jullie verder werkten in de bakkerij en bleven leveren aan de politie geenszins worden afgeleid of jullie akkoord gingen om gif te mengen in de broden van de politie, hetgeen waarnaar u expliciet gevraagd werd door de protection officer (CGVS, p. 19). Indien u immers akkoord zou gaan om deze specifieke opdracht te vervullen, zou u net verondersteld worden om door te

gaan met de leveringen aan de politie. Bovenstaande verklaringen kunnen daarom ook geenszins overtuigen.

Verder vertelt u dat ze jullie in de brief met de dood bedreigden als jullie niet akkoord gingen (CGVS, p.19). Gevraagd of ze namen opsomden van degenen die ze zouden bestraffen in dat geval, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.19-20). Hierop werd u aangemoedigd te vertellen aan wie de brief was gericht. U verklaart dat uw naam staat vermeld en dat jullie de brief ontvingen in de bakkerij (CGVS, p.20). Indien de taliban geen namen noemen in de brief en de brief enkel aan u is gericht, is uw verklaring dat 'jullie' werden bedreigd niet eensluidend hiermee, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Daarbij is het zeer opmerkelijk dat de namen van uw vader en de andere medewerkers van de bakkerij niet worden genoemd, zeker gezien u verklaart dat uw vader dagelijks naar de bakkerij komt en hij het contract met de politie heeft getekend en gezien de medewerkers in uw afwezigheid ten gevolge van het schietincident het brood leverden aan het politiehooftkwartier voor minstens een week (CGVS, p.17-19). Hierop gewezen, antwoordt u dat de zaak van u en uw vader was, niet van de medewerkers. Uw naam werd vermeld omdat u de baas was (CGVS, p.20). Deze uitleg is geen verschoning voor het vastgestelde, gezien uit bovenstaande blijkt dat u zelf verklaarde dat "jullie" bedreigd werden en u vooraf zelfs letterlijk verklaarde dat alle werknemers van de bakkerij bedreigd werden met de dood tijdens het eerste telefoongesprek (CGVS, p. 16). Deze toch wel niet mis te verstane bedreiging ten opzichte van de andere medewerkers, valt bovendien moeilijk te rijmen met uw latere verklaring dat de medewerkers van de bakkerij geen problemen hebben gekend met de taliban (CGVS, p.20).

Deze dreigbrief bespraken jullie met het politiehooftkwartier. Zij garandeerden opnieuw jullie veiligheid en jullie voerden het contract verder uit tot aan de machtsovername (CGVS, p. 14 en 20-21). Tussen de dreigbrief en de machtsovername zit er een periode van vier tot vijf maanden waarin u verklaart geen incidenten met de taliban te hebben meegemaakt (CGVS, p.21). Het is allerm minst aannemelijk dat de taliban geen verdere acties uitvoerden of bedreigingen uitten gericht aan uw familie gedurende deze periode. Hierop gewezen, stelt u dat de regio volledig onder controle was van de overheid (CGVS, p.21). Van een strategische actor als de taliban kan echter verwacht worden dat zij meer doortastend te werk zouden gaan, temeer gezien zij jullie in de periode daarvoor regelmatig bedreigden en zelfs beschoten zouden hebben (zie boven). Dat jullie in het licht van die voorafgaande gebeurtenissen, plots maanden niets meer van hen horen, kan dan ook niet aannemelijk geacht worden.

Verder getuigt u ook dat de politiechef u belde één dag voor de machtsovername om u mee te delen dat zij hun werkplek zouden verlaten en dus niet meer zouden kunnen instaan voor uw veiligheid (CGVS, p. 10 en 21). Het is opmerkelijk dat u de naam van de politiechef, die u persoonlijk belde met een dergelijk belangrijke mededeling, niet weet (CGVS, p.21). Daarbij is het weinig aannemelijk dat de politiechef in de chaos voor de effectieve machtsovername en het vertrek uit hun werkplek de tijd zou hebben of nemen om hun broodleverancier op de hoogte te stellen van hun vertrek. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat deze mensen jullie veiligheid hadden gegarandeerd en u vanwege deze garantie het brood bleef leveren. U voegt toe dat ze u enkel lieten weten dat u voor zichzelf diende te zorgen (CGVS, p.10). Deze uitleg is geen verschoning voor de eerdere vaststelling. Na de machtsovername vertrokken u, uw vader, uw broers K. en F. naar het huis van jullie nonkel in Kabul (CGVS, p. 14 en 21). Het is opmerkelijk dat uw beide broers het dorp ontvluchten, hoewel ze niet in de bedreigingen van de taliban worden genoemd (zie boven). Gevraagd waarom ze ook vluchtten, stelt u dat jullie van hetzelfde gezin zijn en daarom ook werden bedreigd (CGVS, p.9). Deze uitleg kan niet overtuigen.

Daarnaast had u bij de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming (VIB) en bij de DVZ vermeld dat uw bakkerij in brand werd gestoken door de taliban (DVZ, Verklaring CGVS, 24/06/2022, vraag 5; Registratie VIB, d.d. 01/03/2022, p.4). U bracht dit zelf niet op bij het CGVS (CGVS, p.1-23), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover reeds ondermijnt. Gewezen op deze vaststelling, stelt u dat de taliban uw huis hebben bezocht, waar ze jullie niet vonden. Hierop gingen ze naar de bakkerij en staken deze in brand (CGVS, p.23). U bevestigt dat ze dit deden op dezelfde dag als het bezoek aan uw huis (CGVS, p.23). Gevraagd waarom u niet eerder vertelde over dit incident tijdens het persoonlijk onderhoud, antwoordt u dat u het reeds vertelde tijdens uw vorig interview en dat u wachtte op een vraag van de protection officer om erover te praten (CGVS, p.24). Deze uitleg is geen verschoning voor uw nalaten te vertellen over de brand, wanneer u gevraagd werd alle redenen te geven waarom u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p.13-14). Bovendien werd u gevraagd het volgende was dat gebeurde na het bezoek van de taliban aan uw huis, en of dat de terugkeer van uw broer naar het dorp was, waarop u bevestigt antwoordde (CGVS, p.22). De terugkeer van uw broer naar het dorp blijkt echter veel later in de tijd te zijn (zie verder). Deze observatie stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel. Daarenboven, verklaarde u bij de DVZ dat uw vader vermist was sinds de brand in bakkerij (DVZ, Verklaring CGVS, 24/06/2022, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelt u echter dat u samen met uw vader en twee broers, K. en F., Afghanistan ontvluchtte één dag na de machtsovername en dat u uw vader bent kwijt geraakt in Nimroz (CGVS, p. 21 en 23).

Daarbij, verklaarde u bij de DVZ dat uw broers K. en F. zich in Mahigeran bevonden (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 24/06/2022, p.9). Volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, vluchtte uw broer K. echter samen met u uit het land en reisde hij minstens tot Iran (CGVS, p.8). Over deze broer vermeldt u geenszins dat hij ooit terug gekeerd zou zijn naar Afghanistan, of jullie dorp (CGVS, p. 8). Ook bovenstaande elementen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts verklaart u dat uw broer F. enige tijd na de machtsovername gedeporteerd werd van Turkije naar Afghanistan (CGVS, p.8). U kan echter niet in de tijd duiden wanneer dit was. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ nog verklaarde dat al uw broers zich nog in Mahigeran bevonden (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 24/06/2022, p.9). Voorts, is het niet plausibel is dat F. na zijn deportatie terugkeert naar het dorp, gezien een dag na jullie vlucht uit het dorp de taliban naar uw huis kwamen om jullie te arresteren en vermoorden (CGVS, p.21-22). De taliban zeiden: "de dag dat we die personen terug in het dorp zien, zal hun laatste dag zijn. We zullen hen vermoorden" (CGVS, p.22). Jullie werden hiervan op de hoogte gesteld door familie (CGVS, p.14). Toch besluit F. terug te keren naar het dorp, ondanks dat jullie een oom hebben in Kabul, waar hij terecht kon na zijn deportatie (CGVS, p.14). Verder, stelt u dat F. op de derde dag van de maand Ramadan van 2023 reeds drie weken begraven was (CGVS, p.22). De derde dag van Ramadan van dit jaar komt overeen met 25 maart 2023 (zie administratief dossier, blauwe map, document nr.4). Uw broer F. werd aldus begraven ongeveer in begin maart 2023. U voegt toe dat de taliban uw broer thuis hebben gearresteerd en meegenomen (CGVS, p.22). U bent niet op de hoogte van hoeveel dagen uw broer reeds thuis was toen hij werd gearresteerd, noch van hoeveel dagen de taliban uw broer vasthielden, noch van waar uw broer werd beschoten en van hoeveel dagen hij in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p.22-23). U weet wel dat hij geraakt werd in zijn buik, wat u hoorde via uw oom (CGVS, p.22). Dat u ondanks dit contact met uw oom, bovenstaande cruciale informatie niet blijkt te kunnen geven, over de omstandigheden van uw broer na zijn terugkeer naar Afghanistan, is wederom nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is verder weinig aannemelijk dat de taliban uw broer beschieten, maar niet dodelijk raken, om vervolgens zelf de maliks te contacteren die uw broer naar het ziekenhuis brachten (CGVS, p.22-24). Hierop gewezen, stelt u dat de taliban mogelijks uw broer niet wensten te vermoorden, maar dat ze hem mogelijks aanvielen en wensten te straffen nadat ze hem ondervraagd hebben over u en uw vader en hij het niet goed kon uitleggen (CGVS, p.23-24). Dit zijn echter louter hypothesen die niet volstaan als uitklaring voor het vastgestelde. Nog haalt u aan dat u in Afghanistan gepest zou worden omwille van uw psychische problemen (CGVS, p. 3). Er dient echter herhaald te worden dat u geen enkel attest neerlegt ter ondersteuning van deze problematiek en dat hiervoor ook niet in behandeling bent bij een psycholoog of psychiater (CGVS, p. 2). U verklaart in het kader van deze problemen zelf dat u slecht slaapt, en veel piekert, hoofdpijn en concentratieproblemen heeft (CGVS, p. 2). Bovenstaande is echter bezwaarlijk afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan ernstige psychologische problemen die aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie of stigmatisering die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. U haalt aan dat mensen in Afghanistan die psychologische problemen hebben worden uitgelachen, gek genoemd worden (CGVS, p. 14-15). Gevraagd hiervan voorbeelden te geven, spreekt u over een incident waarbij iemand om deze reden werd uitgelachen aan de bazaar, en een lokale bakker die werd uitgelachen (CGVS, p. 14-15). Bovenstaande is echter niet zwaarwichtig genoeg om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Bovendien geeft u hier nergens concrete voorbeelden van incidenten die u zelf meemaakte in het kader van uw beweerde mentale problemen in Afghanistan (CGVS, p. 14-15), hoewel u aangeeft dat deze problemen reeds in Afghanistan begonnen zouden zijn (CGVS, p. 15). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u in dit kader een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou koesteren bij terugkeer.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen omtrent uw vluchtmotief.

De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De taskara's van u en uw vader geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit. Daarbij is het opmerkelijk dat u bij de registratie van uw VIB verklaarde dat uw originele taskara werd vernield in de bakkerij (Registratie VIB, d.d. 01/03/2022, p.4), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel uw originele taskara kan voorleggen (zie administratief dossier, groene map, document nr.1). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u oorspronkelijk dacht dat uw taskara volledig werd vernield. Achteraf zei uw familie dat ze deze nog steeds konden doorsturen, wat ze ook deden (CGVS, p.4).

De vergunning van uw bakkerij, het contract met het politiehoofdkwartier en de foto met de bakkerijmedewerkers ondersteunen enkel de verklaringen over uw beroep en dit staat niet ter discussie. De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid, waardoor ook dit niet volstaat om de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

De enveloppe waarmee uw documenten u werden toegestuurd, geeft hoogstens een indicatie van uw regio van herkomst. Ook dit wordt hier niet in twijfel getrokken.

De dreigbrief werd hierboven besproken. Hierover dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt tevens blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit de foto's van uw broer en diens overlijden blijkt niet dat het uw broer is, noch in welke omstandigheden hij overleden is en of dit een verband houdt met uw beweerde vluchtmotieven. Privé-foto's hebben bovendien geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden. Over de foto's van uw littenkens werd hierboven reeds aangegeven om welke reden ook deze documenten niet volstaan om de beoordeling van het CGVS om te buigen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 22/06/2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, gezien deze opmerkingen geen verband hielden met elementen die pertinent waren in bovenstaande beoordeling.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke

omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAА Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAА_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAА COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAА_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is. Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Hoewel u gewag maakt van psychologische problemen (zie boven), toont u niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit aangebrachte elementen hieromtrent blijkt niet dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, in vergelijking met enig ander persoon, in het kader van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekeerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt**(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd

door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken,

een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of

gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot 17-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u dat u naar school ging tot de vierde graad in Afghanistan, nu nog steeds contact heeft met uw familie indien de internetconnectie werkt en in België cricket speelt met Afghanen (CGVS, p. 5 en 8). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.3. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen.

3. De aanvullende nota

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022;

- het rapport “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022;
- het rapport “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023;
- het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “EASO Afghanistan Security Situation Update” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden

bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk."*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.*

U stelt weliswaar dat u kampt met slaapproblemen, hoofdpijn, concentratieproblemen, geheugenproblemen en psychologische problemen (CGVS, p. 2-3 en 14-15; Verklaring DVZ, d.d. 24/06/2022, p.11), maar u beschikt niet over enige attesten ter staving van deze problematiek. Nog blijkt u hiervoor niet in behandeling geweest te zijn bij een psycholoog (CGVS, p.2). Bovendien haalde u bij

het indienen van uw verzoek om internationale bescherming zelf geen procedurele noden aan (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, d.d. 24/06/2022). Evenmin stelde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dergelijke noden vast in uw hoofde (Vragenlijst 'bijzondere procedurele noden', DVZ, d.d. 24/06/2022). Hieruit kan dus niet afgeleid worden dat u zou lijden aan mentale problemen die dermate ernstig zouden zijn, dat zij een normaal procedureverloop in het gedrang zouden brengen. Voorts blijkt uit uw verklaringen bij het CGVS dat u telkens in staat was om coherente verklaringen af te leggen. U geeft telkens betekenisvolle antwoorden op de vragen die u gesteld werden (CGVS, p.1-25). U gaf bij afloop van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat het persoonlijk onderhoud goed verlopen was voor u, en noch u noch uw advocaat maakte bij afloop of na het ontvangen van de notities van het persoonlijk onderhoud enige verdere opmerking op het verloop van het persoonlijk onderhoud (CGVS, p.25).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen."

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij en zijn vader, omwille van de broden die zij aan het politiehoofdkwartier in Qarghayi leverden, door de taliban werden bedreigd. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers algehele geloofwaardigheid wordt ondermijnd aangezien hij zich op de Dienst Vreemdelingenzaken aanzienlijk jonger voordeed dan blijkt uit het leeftijdsonderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie en daar hij in Bulgarije een andere naam en geboortedatum opgaf:

"Voorafgaand dient opgemerkt te worden dat u op de DVZ verklaarde geboren te zijn op 25/11/1384 (Registratie Verzoek om Internationale Bescherming, d.d. 01/03/2022). Dit komt overeen met 14/2/2006 (zie administratief dossier, blauwe map, document nr.3). Gevraagd naar uw leeftijd tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS, stelt u dat u het niet van buiten kent en dat het op uw taskara staat (CGVS, p.5). Gewezen op het feit dat u eerder verklaard had dat u bent geboren in 2006 of 1384, verklaart u dat dat niet klopt, aangezien u ouder bent dan deze leeftijd (CGVS, p.5), ondanks dat dit uw zelfverklaarde geboortjaar is (zie boven). Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd op 07 maart 2022 – meer dan anderhalf jaar voor uw persoonlijk onderhoud op het CGVS – blijkt echter dat het een goede schatting is dat uw leeftijd minstens 20,8 jaar is met een standaarddeviatie van 1,7 jaar is. Bij het horen van deze informatie, stelt u dat er veel gedoe is geweest omtrent uw leeftijd en dat u uw taskara heeft meegenomen en het voor de rest zo zal laten (CGVS, p.5). Gezien u echter in eerste instantie verklaarde geboren te zijn in 2006, en hier op basis van de leeftijdstest geen geloof aan gehecht kan worden, blijkt u getracht te hebben om de Belgische asielinstanties te misleiden, hetgeen uw algemene geloofwaardigheid ernstig ondermijnt. Daarenboven gaf u in Bulgarije de naam A.R. op met 13/06/1997 als geboortedatum (Dublin Unit Bulgarije, d.d. 07/07/2023). U verklaart dat dit de naam van uw broer is (CGVS, p.4). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang en tijdens de procedure waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Belgische en Bulgaarse asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.";

(ii) verzoeker over de opdracht van de taliban op de Dienst Vreemdelingenzaken andere verklaringen aflegde dan hetgeen hij hieromtrent verklaarde bij het indienen van zijn verzoek om internationale

bescherming en tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen:

“Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan uw verklaarde problemen met de taliban (CGVS, p. 14). Ten eerste, dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban tegen uw vader zeiden dat hij explosies moest binnen smokkelen in het gebouw van de intelligence service (DVZ, Verklaring CGVS, d.d. 24/06/2022, vraag 5). Dit is geheel inconsistent met uw verklaringen tijdens de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming (Registratie VIB, d.d. 01/03/2022, p.4) en het persoonlijk onderhoud op het CGVS (CGVS, p.1-25), waar u stelde dat de taliban aan u vroegen om gif in de broden te mengen. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u bij DVZ het woord gebruikte voor vergif en dat de taliban een product aan jullie zouden geven dat jullie dienden te mengen in het brood. U stelt dat uw verklaring daar verkeerd vertaald werd, aangezien u het had over vergif en geen explosie (CGVS, p.20). U gaf echter bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS aan dat u bij de DVZ alle redenen had kunnen vermelden waarom u uw land had verlaten, dat ze uw verklaringen achteraf hebben voorgelezen en dat u geen opmerkingen heeft over het interview bij de DVZ (CGVS, p.2). Hierop gewezen, stelt u dat u het duidelijk had verteld bij de DVZ. Toen ze het u terug voorlezen, hebt u het niet gemerkt. Anders had u het wel gezegd (CGVS, p.20). Dat u slechts na een confrontatie aangeeft dat er mogelijks fouten zijn gebeurd bij de DVZ en dat u toen niet heeft gemerkt dat ze explosie hebben genoteerd in plaats van vergif bij het voorlezen van uw verklaringen, kan daarom ook geenszins volstaan als uitklaring, temeer dit over de kern van uw asielrelaas gaat. Daarenboven, zegt u niets over het feit dat u bij de DVZ verklaarde dat de taliban uw vader een verzoek maakten, terwijl u daarmee tegenstrijdig bij uw registratie van uw VIB en tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS uzelf aanwijst als persoon waaraan de taliban een verzoek maakten (zie boven). Deze twee vaststellingen ondermijnen reeds uw algemene geloofwaardigheid én de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het kader van uw asielrelaas.”;

(iii) het niet aannemelijk is dat de verzoeker gedurende vijf à zeven jaar probleemloos het contract met het politiehoofdkwartier kon uitvoeren, terwijl de taliban volgens verzoekers verklaringen toen reeds actief waren in zijn regio van herkomst, er mensen bedreigden en zelfs steeds meer macht verwierven, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker niet op coherente wijze kan aangeven op welke wijze de taliban van het contract met het politiehoofdkwartier op de hoogte kwamen:

“Ten tweede, is het zeer opmerkelijk dat u getuigt van een periode van vijf tot zeven jaren waarin u zonder problemen het contract met het politiehoofdkwartier kon uitvoeren (CGVS, p.11 en 19), terwijl de taliban volgens uw verklaringen wel aanwezig waren in uw dorp en mensen bedreigden waarmee ze problemen hadden, zoals mensen die voor de overheid werkten. U geeft een voorbeeld betreffende iemand die voor het nationale leger werkte en werd doodgeschoten in het dorp Dak toen hij op vakantie kwam (CGVS, p.12). Deze aanwezigheid van de taliban maakt het des te opmerkelijker dat u slechts na een periode van vijf tot zeven jaren voor een eerste keer bedreigd wordt door hen. Daarenboven weet u niet hoe de taliban op de hoogte kwamen van uw contract met de politie. Initieel getuigt u vaagweg dat iemand van het dorp of de regio het aan de taliban heeft gezegd (CGVS, p.14). Later stelt u dat de taliban spionnen hebben en dat ze in die tijd van het telefoongesprek meer en meer macht verwierven. Ze zetten toen mensen in om informatie door te geven aan hen (CGVS, p.15). Deze verklaring dat de taliban meer en meer macht verworven in die periode stelt het feit dat u vijf tot zeven jaar zonder problemen kon leveren des te meer in vraag.”;

(iv) verzoeker de eerste dreigtelefoon geheel niet in de tijd kan situeren, behalve dat dit voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan was, terwijl hij wel precies kan aangeven hoeveel dagen er verstreken tussen de hierna volgende bedreigingen vanwege de taliban:

“Verder, begonnen de bedreigingen van de taliban met een telefoongesprek. Uw vader werd gebeld en de taliban zeiden dat het verboden is om brood te leveren aan het politiehoofdkwartier of hen te helpen, omdat ze ongelovigen zijn (CGVS, p. 14 en 16). U kan deze telefoon helemaal niet duiden in de tijd. U stelt dat u de datum niet kent, maar dat dit voor de machtsovername gebeurde. U kan echter niet inschatten hoeveel tijd voor de machtsovername, zelfs niet of het één week of één jaar voor de machtsovername was (CGVS, p.15). Het is echter weinig geloofwaardig dat u deze eerste dreigtelefoon geheel niet in de tijd kan plaatsen, gezien u heel precies en duidelijk kan duiden hoeveel dagen er zitten tussen de incidenten die na dit telefoongesprek gebeurden (zie verder). Twee dagen later kregen jullie volgens uw verklaringen namelijk een tweede dreigtelefoon (CGVS, p.17). Op diezelfde dag ging uw vader deze dreigtelefoon melden bij de politie (CGVS, p.16-17). Zij garandeerden jullie veiligheid en jullie bleven het contract verder uitvoeren, aangezien de regio toen onder de controle was van de

overheid (CGVS, p. 14 en 16). Een week na de tweede dreigtelefoon, belden de taliban jullie voor een derde keer dreigend op (CGVS, p.17).”;

(v) verzoeker niet concreet kan duiden dat hij en zijn vader in hun auto daadwerkelijk door de taliban werden beschoten, hetgeen des te meer klemt daar de voorgelegde foto's van littekens (zie map D in het administratief dossier) slechts een geringe bewijswaarde hebben en er niet uit kan worden afgeleid dat de afgebeelde littekens aan verzoeker toebehoren en/of dat zij ingevolge de door verzoeker geschetste omstandigheden zouden zijn ontstaan:

“Drie dagen na de derde telefoon werden jullie zittend in de auto aangevallen in de regio van Qalatak. Uw been werd geraakt met een kogel (CGVS, p. 14 en 17). Hierover zegt u zelf: “We weten niet of ze van plan waren om ons te vermoorden of dat ze ons een signaal wouden geven: we kunnen jullie vermoorden, dus doe wat we vragen” (CGVS, p.17). U weet echter niet wie jullie beschoot, wat uw verklaring dat het de taliban waren enkel een blote bewering maakt die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties (CGVS, p.17). Gevraagd of de aanvallers jullie auto hebben herkend, stelt u dat u dat niet kan zeggen of ze jullie auto hebben herkend of iets anders (CGVS, p.17). Ook hierover blijkt u dan ook geen geloofwaardige of overtuigende verklaringen te kunnen afleggen. U legt twee foto's van littekens neer, die bovenstaande zouden moeten ondersteunen. Dergelijke documenten zijn hiertoe echter niet afdoende, gezien de bewijswaarde die aan privé-foto's gehecht kan worden minimaal is, omdat fotomateriaal erg makkelijk gemanipuleerd kan worden. Uit de foto's die u voorlegt, valt bovendien geenszins af te leiden dat dit wel degelijk uw littekens zouden zijn en in welke context de verwondingen die aan de basis van deze littekens liggen, zijn ontstaan.”;

(vi) de inhoud van de door verzoeker voorgelegde dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) niet overeenstemt met verzoekers verklaringen over deze dreigbrief, hetgeen des te meer klemt daar verzoeker niet concreet kan duiden hoe de taliban konden weten of verzoeker al dan niet op hun eis om broden te vergiften zou ingaan, alsook daar het niet aannemelijk is dat de taliban enkel verzoeker zouden bedreigen en niet zijn vader en/of de medewerkers van de bakkerij hoewel verzoeker verklaarde dat 'zij' werden bedreigd door de taliban en dat de medewerkers van de bakkerij geen problemen ondervonden met de taliban:

“Na bovenstaand incident bleef u ongeveer één week in het Sehalama ziekenhuis (CGVS, p.18). De andere medewerkers van de bakkerij namen ondertussen uw taken over, alsook het brood leveren aan de politie (CGVS, p.18-19). Twee weken na het schietincident en vier tot vijf maanden voor de machtsovername, kregen jullie een dreigbrief waarin volgens uw verklaringen jullie werd gevraagd dodelijk gif te mengen in het brood voor de politie (CGVS, p.14 en 19). U legt deze brief ook voor. In de brief wordt er echter met geen woord over ‘vergif’ gepraat. U wordt enkel gewaarschuwd om niet meer in dienst te zijn “van de gehuurden van de Amerikaanse bezitters. Als u dit niet doet, zal u gestraft worden door de Moedjahedien van het Islamitisch Emiraat” (zie administratief dossier, groene map, document nr.3, vertaling). Het neerleggen van een dreigbrief waarvan de inhoud niet strookt met uw eigen verklaringen en/of waarvan u de inhoud niet kent doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen en van de brief zelf.

Voorts stond er volgens uw verklaringen in de brief geen procedure die jullie moesten volgen of plek waar jullie naar toe dienden te gaan om het gif in handen te krijgen, indien jullie akkoord zouden gaan (CGVS, p.19). Gevraagd hoe de taliban te weten konden komen of jullie akkoord gingen met hun verzoek of niet, antwoordt u dat ze het zouden zien via hun spionnen, aangezien jullie gewoon verder werkten en bleven leveren aan de politie, waardoor de taliban merkten dat u niet inging op hun verzoek (CGVS, p.19). Dit is echter een weinig aannemelijke wijze van optreden voor een strategische actor als de taliban. Bovendien kan uit het feit of jullie verder werkten in de bakkerij en bleven leveren aan de politie geenszins worden afgeleid of jullie akkoord gingen om gif te mengen in de broden van de politie, hetgeen waarnaar u expliciet gevraagd werd door de protection officer (CGVS, p. 19). Indien u immers akkoord zou gaan om deze specifieke opdracht te vervullen, zou u net verondersteld worden om door te gaan met de leveringen aan de politie. Bovenstaande verklaringen kunnen daarom ook geenszins overtuigen.

Verder vertelt u dat ze jullie in de brief met de dood bedreigden als jullie niet akkoord gingen (CGVS, p.19). Gevraagd of ze namen opsomden van degenen die ze zouden bestraffen in dat geval, antwoordt u ontkennend (CGVS, p.19-20). Hierop werd u aangemoedigd te vertellen aan wie de brief was gericht. U verklaart dat uw naam staat vermeld en dat jullie de brief ontvingen in de bakkerij (CGVS, p.20). Indien de taliban geen namen noemen in de brief en de brief enkel aan u is gericht, is uw verklaring dat 'jullie' werden bedreigd niet eensluidend hiermee, wat de geloofwaardigheid ervan ondermijnt. Daarbij is het zeer opmerkelijk dat de namen van uw vader en de andere medewerkers van de bakkerij niet

worden genoemd, zeker gezien u verklaart dat uw vader dagelijks naar de bakkerij komt en hij het contract met de politie heeft getekend en gezien de medewerkers in uw afwezigheid ten gevolge van het schietincident het brood leverden aan het politiehooftkwartier voor minstens een week (CGVS, p.17-19). Hierop gewezen, antwoordt u dat de zaak van u en uw vader was, niet van de medewerkers. Uw naam werd vermeld omdat u de baas was (CGVS, p.20). Deze uitleg is geen verschoning voor het vastgestelde, gezien uit bovenstaande blijkt dat u zelf verklaarde dat "jullie" bedreigd werden en u vooraf zelfs letterlijk verklaarde dat alle werknemers van de bakkerij bedreigd werden met de dood tijdens het eerste telefoongesprek (CGVS, p. 16). Deze toch wel niet mis te verstane bedreiging ten opzichte van de andere medewerkers, valt bovendien moeilijk te rijmen met uw latere verklaring dat de medewerkers van de bakkerij geen problemen hebben gekend met de taliban (CGVS, p.20).";

(vii) het niet aannemelijk is dat de taliban gedurende de periode van vier à vijf maanden tussen de aflevering van de dreigbrief en de machtsovername door de taliban in Afghanistan geen enkele actie ondernamen:

"Deze dreigbrief bespraken jullie met het politiehooftkwartier. Zij garandeerden opnieuw jullie veiligheid en jullie voerden het contract verder uit tot aan de machtsovername (CGVS, p. 14 en 20-21). Tussen de dreigbrief en de machtsovername zit er een periode van vier tot vijf maanden waarin u verklaart geen incidenten met de taliban te hebben meegemaakt (CGVS, p.21). Het is allerminst aannemelijk dat de taliban geen verdere acties uitvoerden of bedreigingen uitten gericht aan uw familie gedurende deze periode. Hierop gewezen, stelt u dat de regio volledig onder controle was van de overheid (CGVS, p.21). Van een strategische actor als de taliban kan echter verwacht worden dat zij meer doortastend te werk zouden gaan, temeer gezien zij jullie in de periode daarvoor regelmatig bedreigden en zelfs beschoten zouden hebben (zie boven). Dat jullie in het licht van die voorafgaande gebeurtenissen, plots maanden niets meer van hen horen, kan dan ook niet aannemelijk geacht worden.";

(viii) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker de naam niet kent van de politiechef die hem vlak voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan belde om te zeggen dat de politie vertrok en niet meer voor de veiligheid van verzoeker kon instaan, temeer daar het op zich al ongeloofwaardig is dat de politiechef deze moeite zou doen in de chaos vlak voor de voormelde machtsovername en daar verzoeker geen aannemelijke uitleg kan geven waarom ook zijn broers, die door de taliban niet zouden zijn bedreigd, naar Kabul zouden vluchten:

"Verder getuigt u ook dat de politiechef u belde één dag voor de machtsovername om u mee te delen dat zij hun werkplek zouden verlaten en dus niet meer zouden kunnen instaan voor uw veiligheid (CGVS, p. 10 en 21). Het is opmerkelijk dat u de naam van de politiechef, die u persoonlijk belde met een dergelijk belangrijke mededeling, niet weet (CGVS, p.21). Daarbij is het weinig aannemelijk dat de politiechef in de chaos voor de effectieve machtsovername en het vertrek uit hun werkplek de tijd zou hebben of nemen om hun broodleverancier op de hoogte te stellen van hun vertrek. Geconfronteerd met deze vaststelling, verklaart u dat deze mensen jullie veiligheid hadden gegarandeerd en u vanwege deze garantie het brood bleef leveren. U voegt toe dat ze u enkel lieten weten dat u voor zichzelf diende te zorgen (CGVS, p.10). Deze uitleg is geen verschoning voor de eerdere vaststelling. Na de machtsovername vertrokken u, uw vader, uw broers K. en F. naar het huis van jullie nonkel in Kabul (CGVS, p. 14 en 21). Het is opmerkelijk dat uw beide broers het dorp ontvluchten, hoewel ze niet in de bedreigingen van de taliban worden genoemd (zie boven). Gevraagd waarom ze ook vluchtten, stelt u dat jullie van hetzelfde gezin zijn en daarom ook werden bedreigd (CGVS, p.9). Deze uitleg kan niet overtuigen.";

(ix) verzoeker het in brand steken van de bakkerij door de taliban niet spontaan vermeldde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en hij bovendien tegenstrijdige verklaringen aflegde over de vlucht van hem, zijn vader en zijn broers uit Afghanistan:

"Daarnaast had u bij de registratie van uw verzoek tot internationale bescherming (VIB) en bij de DVZ vermeld dat uw bakkerij in brand werd gestoken door de taliban (DVZ, Verklaring CGVS, 24/06/2022, vraag 5; Registratie VIB, d.d. 01/03/2022, p.4). U bracht dit zelf niet op bij het CGVS (CGVS, p.1-23), wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover reeds ondermijnt. Gewezen op deze vaststelling, stelt u dat de taliban uw huis hebben bezocht, waar ze jullie niet vonden. Hierop gingen ze naar de bakkerij en staken deze in brand (CGVS, p.23). U bevestigt dat ze dit deden op dezelfde dag als het bezoek aan uw huis (CGVS, p.23). Gevraagd waarom u niet eerder vertelde over dit incident tijdens het persoonlijk onderhoud, antwoordt u dat u het reeds vertelde tijdens uw vorig interview en dat

u wachtte op een vraag van de protection officer om erover te praten (CGVS, p.24). Deze uitleg is geen verschoning voor uw nalaten te vertellen over de brand, wanneer u gevraagd werd alle redenen te geven waarom u Afghanistan hebt verlaten (CGVS, p.13-14). Bovendien werd u gevraagd het volgende was dat gebeurde na het bezoek van de taliban aan uw huis, en of dat de terugkeer van uw broer naar het dorp was, waarop u bevestigd antwoordde (CGVS, p.22). De terugkeer van uw broer naar het dorp blijkt echter veel later in de tijd te zijn (zie verder). Deze observatie stelt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder in twijfel. Daarenboven, verklaarde u bij de DVZ dat uw vader vermist was sinds de brand in bakkerij (DVZ, Verklaring CGVS, 24/06/2022, vraag 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS vertelt u echter dat u samen met uw vader en twee broers, K. en F., Afghanistan ontvluchtte één dag na de machtsovername en dat u uw vader bent kwijt geraakt in Nimroz (CGVS, p. 21 en 23). Daarbij, verklaarde u bij de DVZ dat uw broers K. en F. zich in Mahigeran bevonden (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 24/06/2022, p.9). Volgens uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, vluchtte uw broer K. echter samen met u uit het land en reisde hij minstens tot Iran (CGVS, p.8). Over deze broer vermeldt u geenszins dat hij ooit terug gekeerd zou zijn naar Afghanistan, of jullie dorp (CGVS, p. 8). Ook bovenstaande elementen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw relaas.”;

(x) geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat zijn broer F. vanuit Turkije naar Afghanistan werd gedeporteerd, naar het dorp terugkeerde en vervolgens door de taliban werd gedood:

“Voorts verklaart u dat uw broer F. enige tijd na de machtsovername gedeporteerd werd van Turkije naar Afghanistan (CGVS, p.8). U kan echter niet in de tijd duiden wanneer dit was. Hierbij dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ nog verklaarde dat al uw broers zich nog in Mahigeran bevonden (DVZ, Verklaring DVZ, d.d. 24/06/2022, p.9). Voorts, is het niet plausibel is dat F. na zijn deportatie terugkeert naar het dorp, gezien een dag na jullie vlucht uit het dorp de taliban naar uw huis kwamen om jullie te arresteren en vermoorden (CGVS, p.21-22). De taliban zeiden: “de dag dat we die personen terug in het dorp zien, zal hun laatste dag zijn. We zullen hen vermoorden” (CGVS, p.22). Jullie werden hiervan op de hoogte gesteld door familie (CGVS, p.14). Toch besluit F. terug te keren naar het dorp, ondanks dat jullie een oom hebben in Kabul, waar hij terecht kon na zijn deportatie (CGVS, p.14). Verder, stelt u dat F. op de derde dag van de maand Ramadan van 2023 reeds drie weken begraven was (CGVS, p.22). De derde dag van Ramadan van dit jaar komt overeen met 25 maart 2023 (zie administratief dossier, blauwe map, document nr.4). Uw broer F. werd aldus begraven ongeveer in begin maart 2023. U voegt toe dat de taliban uw broer thuis hebben gearresteerd en meegenomen (CGVS, p.22). U bent niet op de hoogte van hoeveel dagen uw broer reeds thuis was toen hij werd gearresteerd, noch van hoeveel dagen de taliban uw broer vasthielden, noch van waar uw broer werd beschoten en van hoeveel dagen hij in het ziekenhuis verbleef (CGVS, p.22-23). U weet wel dat hij geraakt werd in zijn buik, wat u hoorde via uw oom (CGVS, p.22). Dat u ondanks dit contact met uw oom, bovenstaande cruciale informatie niet blijkt te kunnen geven, over de omstandigheden van uw broer na zijn terugkeer naar Afghanistan, is wederom nefast voor de geloofwaardigheid van uw verklaringen. Het is verder weinig aannemelijk dat de taliban uw broer beschieten, maar niet dodelijk raken, om vervolgens zelf de maliks te contacteren die uw broer naar het ziekenhuis brachten (CGVS, p.22-24). Hierop gewezen, stelt u dat de taliban mogelijks uw broer niet wensten te vermoorden, maar dat ze hem mogelijks aanvielen en wensten te straffen nadat ze hem ondervraagd hebben over u en uw vader en hij het niet goed kon uitleggen (CGVS, p.23-24). Dit zijn echter louter hypotheses die niet volstaan als uitklaring voor het vastgestelde.”;

(xi) verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij omwille van zijn voorgehouden psychische problemen ingeval van terugkeer naar Afghanistan zou worden gediscrimineerd, laat staan dat deze discriminatie dermate zwaarwichtig is dat hij omwille hiervan nood zou hebben aan internationale bescherming:

“Nog haalt u aan dat u in Afghanistan gepest zou worden omwille van uw psychische problemen (CGVS, p. 3). Er dient echter herhaald te worden dat u geen enkel attest neerlegt ter ondersteuning van deze problematiek en dat hiervoor ook niet in behandeling bent bij een psycholoog of psychiater (CGVS, p. 2). U verklaart in het kader van deze problemen zelf dat u slecht slaapt, en veel piekert, hoofdpijn en concentratieproblemen heeft (CGVS, p. 2). Bovenstaande is echter bezwaarlijk afdoende om aan te nemen dat u zou lijden aan ernstige psychologische problemen die aanleiding zouden kunnen geven tot een vorm van discriminatie of stigmatisering die gelijkgesteld kan worden met vervolging of het lijden van ernstige schade. U haalt aan dat mensen in Afghanistan die psychologische problemen hebben worden uitgelachen, gek genoemd worden (CGVS, p. 14-15). Gevraagd hiervan voorbeelden te geven, spreekt u over een incident waarbij iemand om deze reden werd uitgelachen aan de bazaar, en een lokale bakker die werd uitgelachen (CGVS, p. 14-15). Bovenstaande is echter niet zwaarwichtig genoeg

om aanleiding te kunnen geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Bovendien geeft u hier nergens concrete voorbeelden van incidenten die u zelf meemaakte in het kader van uw beweerde mentale problemen in Afghanistan (CGVS, p. 14-15), hoewel u aangeeft dat deze problemen reeds in Afghanistan begonnen zouden zijn (CGVS, p. 15). Er kan dan ook niet aangenomen worden dat u in dit kader een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade zou koesteren bij terugkeer.”;

(xii) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De documenten die u neerlegt doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Documenten hebben immers slechts bewijswaarde indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat hier niet het geval is.

De taskara's van u en uw vader geven hoogstens een indicatie van jullie identiteit. Daarbij is het opmerkelijk dat u bij de registratie van uw VIB verklaarde dat uw originele taskara werd vernield in de bakkerij (Registratie VIB, d.d. 01/03/2022, p.4), terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel uw originele taskara kan voorleggen (zie administratief dossier, groene map, document nr.1). Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u oorspronkelijk dacht dat uw taskara volledig werd vernield. Achteraf zei uw familie dat ze deze nog steeds konden doorsturen, wat ze ook deden (CGVS, p.4).

De vergunning van uw bakkerij, het contract met het politiehoofdkwartier en de foto met de bakkerijmedewerkers ondersteunen enkel de verklaringen over uw beroep en dit staat niet ter discussie. De voorgehouden problemen kunnen er tevens niet uit worden afgeleid, waardoor ook dit niet volstaat om de beoordeling van het CGVS te wijzigen.

De enveloppe waarmee uw documenten u werden toegestuurd, geeft hoogstens een indicatie van uw regio van herkomst. Ook dit wordt hier niet in twijfel getrokken.

De dreigbrief werd hierboven besproken. Hierover dient ook opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt tevens blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan 'officiële' stukken. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Uit de foto's van uw broer en diens overlijden blijkt niet dat het uw broer is, noch in welke omstandigheden hij overleden is en of dit een verband houdt met uw beweerde vluchtmotieven. Privé-foto's hebben bovendien geen bewijswaarde, omdat fotomateriaal gemanipuleerd kan worden. Over de foto's van uw littenkens werd hierboven reeds aangegeven om welke reden ook deze documenten niet volstaan om de beoordeling van het CGVS om te buigen.

In verband met de e-mail die het CGVS op 22/06/2023 ontving van uw advocaat met daarin enkele opmerkingen in verband met de notities van het persoonlijk onderhoud op het CGVS, moet worden opgemerkt dat hiermee rekening gehouden werd, en dat deze geen ander licht werpen op bovenstaande vaststellingen, gezien deze opmerkingen geen verband hielden met elementen die pertinent waren in bovenstaande beoordeling.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Verzoeker betoogt dat hij zijn precieze geboortedatum niet kent, hetgeen volgens hem niet vreemd is in de Afghaanse cultuur. Hij stelt dat hij zijn taskara heeft laten zien tijdens zijn eerste interview en geenszins doelbewust een fout geboortjaar heeft vermeld. In Bulgarije heeft hij de naam van zijn broer opgegeven want: “Verzoeker hoorde van andere vluchtelingen zodanig veel ‘adviezen’ dat hij zelf niet

meer wist hoe te handelen. Gezien zijn jonge leeftijd kan worden aangenomen dat verzoeker niet te kwader trouw handelde.” De Raad stelt vast dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij op 14 februari 2006 werd geboren (Afghaanse kalender: 25/11/1384), terwijl uit het medisch onderzoek in opdracht van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie blijkt dat hij op 7 maart 2022 een leeftijd had van 20,8 jaar met een standaarddeviatie van 1,7 jaar. Verzoeker kan de beslissing van de Dienst Voogdij van de FOD Justitie inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet betwisten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezien dit niet de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker had de mogelijkheid om overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de kennisgeving van de beslissing van de Dienst Voogdij. Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten. Gelet op het grote verschil tussen het door verzoeker voorgehouden geboortjaar 2006 en het geboortjaar zoals dit blijkt uit voormeld medisch onderzoek (rekening houdend met de standaarddeviatie: 2003), kan verzoekers blote bewering, dat geboortedata in de Afghaanse cultuur niet gekend zijn, geenszins overtuigen. Verzoekers verwijzing naar het advies van derden ter verschoning van het opgeven van de naam en geboortedatum van zijn broer in Bulgarije, vormt evenmin een afdoende verschoning. Bezwaarlijk kan worden ingezien dat verzoeker, indien hij daadwerkelijk meent nood te hebben aan internationale bescherming, in Bulgarije de naam en geboortedatum van zijn broer zou opgeven op advies van derden.

Waar verzoeker stelt als volgt: *“Verzoeker volhardt in zijn verklaringen bij het CGVS. Er werd door de taliban gevraagd om gif in het brood te mengen en niet om explosies te plaatsen. Zoals verzoeker verklaard heeft, was dit een foute vertaling door de tolk tijdens het interview bij DVZ.”*, komt hij niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en het bevestigen van één versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheid, hetgeen op zich geen ander licht werpt op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande en/of deze tegenstrijdigheid niet ongedaan maakt of verschoont.

Verder voert verzoeker aan dat het tijdstip waarop de taliban hem hebben bedreigd, geen invloed heeft op zijn asielpcedure en dat hij geen controle heeft over de handelswijze van de taliban. Hiermee doet hij evenwel geen afbreuk aan de terecht vaststelling in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban verzoeker gedurende vijf à zeven jaar met rust lieten. Redelijkerwijze kan worden aangenomen dat de taliban niet op een onbezonnen wijze tewerk gaan. Temeer daar verzoeker verklaarde dat de taliban in zijn regio van herkomst actief waren en zelfs hun macht vergrootten. Waar verzoeker benadrukt dat de taliban wel degelijk met spionnen werken, dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld dat verzoeker aanvankelijk verklaarde dat de taliban van het contract met het politiehooftkwartier op de hoogte kwamen omdat iemand uit het dorp of de regio het aan de taliban heeft gezegd, terwijl hij later verklaarde dat de taliban dit via spionnen te weten kwamen. Deze verklaringen zijn niet geheel gelijklopend.

Verzoeker stelt voorts dat hij de eerste dreigtelefoon van de taliban wel degelijk binnen een tijdspanne kon plaatsen en wijst erop dat de gebeurtenis reeds geruime tijd geleden heeft plaatsgevonden. De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs niet kon aangeven of de eerste dreigtelefoon van de taliban een week dan wel een jaar voor de machtsovername door de taliban in Afghanistan heeft plaatsgevonden. Dit element ondermijnt wel degelijk de geloofwaardigheid van verzoekers vluchtrelaas. Het tijdsverloop sedert de voorgehouden feiten kan deze vaststelling niet verschonen. Van een verzoeker om internationale bescherming, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte, coherente, duidelijke en precieze wijze kan weergeven, zeker die feiten en gebeurtenissen die de essentie uitmaken van het vluchtrelaas, die hij persoonlijk heeft meegemaakt en die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek uit zijn land. Daar de aangehaalde gebeurtenis een manifeste afwijking vormt op de alledaagsheid en van determinerende invloed was op zijn verdere leven, kan zij geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift zodat hij bij machte zou moeten zijn deze op coherente en duidelijke wijze uiteen te zetten, *quod non*.

Wat betreft het schietincident, wijst verzoeker op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen over de dreigbrief van de taliban. Hij betoogt in zijn verzoekschrift dat: *“De schrijver van de dreigbrief spreekt duidelijke taal. Er wordt immers gewaarschuwd dat verzoeker reeds verwittigd was en dat ze in de toekomst de doodstraf zullen krijgen. Het is hier duidelijk dat het de taliban was die op verzoeker heeft geschoten. In hun brief werd*

gesteld dat ze reeds verwittigd waren en indien ze niet luisteren ze vermoord zullen worden.” De Raad wijst erop dat inzake de voorgelegde dreigbrief van de taliban (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd als volgt: “Na bovenstaand incident bleef u ongeveer één week in het Sehalama ziekenhuis (CGVS, p.18). De andere medewerkers van de bakkerij namen ondertussen uw taken over, alsook het brood leveren aan de politie (CGVS, p.18-19). Twee weken na het schietincident en vier tot vijf maanden voor de machtsovername, kregen jullie een dreigbrief waarin volgens uw verklaringen jullie werd gevraagd dodelijk gif te mengen in het brood voor de politie (CGVS, p.14 en 19). U legt deze brief ook voor. In de brief wordt er echter met geen woord over ‘vergif’ gepraat. U wordt enkel gewaarschuwd om niet meer in dienst te zijn “van de gehuurden van de Amerikaanse bezitters. Als u dit niet doet, zal u gestraft worden door de Moedjahedien van het Islamitisch Emiraat” (zie administratief dossier, groene map, document nr.3, vertaling). Het neerleggen van een dreigbrief waarvan de inhoud niet strookt met uw eigen verklaringen en/of waarvan u de inhoud niet kent doet verder afbreuk aan de waarachtigheid van uw verklaringen en van de brief zelf.” Verzoeker voert geen enkel concreet en inhoudelijk verweer tegen deze motivering, die dan ook onverminderd overeind blijft. Bijgevolg kan aan de voorgelegde dreigbrief geen bewijswaarde worden toegekend en kan aan verzoekers verklaringen hierover geen geloof worden gehecht. Verzoeker kan dan ook niet dienstig naar deze dreigbrief en zijn verklaringen hierover verwijzen teneinde alsnog aan te tonen op welke wijze hij wist dat hij door de taliban werd beschoten. Dit klemt des te meer daar verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelf niets vermeldde over de dreigbrief wanneer hem werd gevraagd naar de wijze waarop hij te weten kwam dat hij door de taliban werd beschoten. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal dienaangaande terecht als volgt: “Drie dagen na de derde telefoon werden jullie zittend in de auto aangevallen in de regio van Qalatak. Uw been werd geraakt met een kogel (CGVS, p. 14 en 17). Hierover zegt u zelf: “We weten niet of ze van plan waren om ons te vermoorden of dat ze ons een signaal wouden geven: we kunnen jullie vermoorden, dus doe wat we vragen” (CGVS, p.17). U weet echter niet wie jullie beschoot, wat uw verklaring dat het de taliban waren enkel een blote bewering maakt die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties (CGVS, p.17). Gevraagd of de aanvallers jullie auto hebben herkend, stelt u dat u dat niet kan zeggen of ze jullie auto hebben herkend of iets anders (CGVS, p.17). Ook hierover blijkt u dan ook geen geloofwaardige of overtuigende verklaringen te kunnen afleggen.” Waar verzoeker stelt dat hij de gedachten van de taliban niet kan lezen en dus niet weet op welke wijze de taliban verzoeker hebben herkend, dient erop gewezen dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker enigszins kan duiden hoe hij wist dat hij en zijn vader door de taliban werden beschoten. Uit het voorgaande blijkt dat zulks geenszins het geval is.

Waar verzoeker inzake de opdracht van de taliban in zijn verzoekschrift stelt als volgt: “Indien verzoeker en zijn vader akkoord zouden gegaan zijn met wat de taliban vroeg, zouden ze dat kunnen gemeld hebben aan de taliban. Maar omdat zij verder werkten en geen aanstalten maakten om de orders van de taliban te volgen, was het antwoord voor de taliban dan ook duidelijk.”, verliest hij uit het oog dat er in de bestreden beslissing terecht op wordt gewezen dat in de voorgelegde dreigbrief geen melding wordt gemaakt van instructies over de manier waarop verzoeker en zijn vader hun op de hoogte konden brengen van hun beslissing om al dan niet op hun eis in te gaan, alsook dat het louter verder werken van verzoeker in de lijn ligt van de eis van de taliban om vergiftigde broden aan het politiehoofdkwartier te leveren en dus op zich niet kan worden beschouwd als een indicatie voor de taliban dat verzoeker en zijn vader niet op hun eis ingingen.

Vervolgens betoogt verzoeker als volgt in zijn verzoekschrift:

“Het is uitermate onbillijk dat verwerende partij struikelt over het woord “jullie”. Verzoeker was destijds de verantwoordelijke van de bakkerij. Hij werd vernoemd in de brief, maar een terreurgroep als de taliban gaat uiteraard niet alleen verzoeker vermoorden omdat ze enkel zijn naam hebben geschreven in hun brief. Ze kennen geen genade en iedereen die werkt voor de overheid is een ongelovige volgens hen. Voorts kan er geen perfecte brief verwacht worden van de taliban. Zij bestaan uit ongeschoolde rekruten aangenomen uit het platteland van Afghanistan.”

De Raad wijst erop dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een dermate invloedrijke actor als de taliban wel degelijk in staat kan worden geacht om een dreigbrief op te stellen en daarin alle personen te vermelden die zij met deze brief wensen te bedreigen. Aangezien verzoeker zelf aangeeft dat de taliban iedereen die voor de (voormalige) overheid werkte, als ongelovigen beschouwen, kan dan ook wel degelijk worden verwacht dat ook verzoekers vader en/of de medewerkers van de bakkerij in de dreigbrief zouden worden vermeld, *quod non*. Enkel verzoeker wordt bij naam genoemd, doch hij

verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wel dat 'zij' werden bedreigd. Te dezen dient er tevens op gewezen dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

Waar verzoeker verder stelt dat hij geen controle heeft over de handelingen van de taliban, werpt hij geenszins een ander licht op de pertinente motivering in de bestreden beslissing dat het niet aannemelijk is dat de taliban in de periode van vier à vijf maanden tussen de aflevering van de dreigbrief en de machtsovername door de taliban in Afghanistan geen enkele actie ondernamen tegen verzoeker. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat de taliban, in de door verzoeker geschetste context van meerdere dreig telefoons en een dreigbrief, verder zouden doordrukken en dus niet verzoeker gedurende vier à vijf maanden geheel met rust zouden laten. Dit heeft niets te maken met het kunnen controleren van de acties van de taliban, doch houdt verband met de door verzoeker zelf geschetste context van de bedreigingen vanwege de taliban. In dezelfde zin is verzoekers verweer, dat hij geen controle heeft over de handelswijze van de politiechef, niet ernstig. In de door verzoeker geschetste context, waarbij de politie vlak voor de machtsovername beslist om te vertrekken, is het wel degelijk onaannemelijk dat de politiechef zich de moeite zou getroosten om tijdens deze chaotische periode verzoeker in te lichten over hun vertrek en mee te delen dat de politie niet langer voor zijn veiligheid kan instaan. Dat verzoeker de naam van deze politiechef niet kent, vormt een bijkomende negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van zijn verklaringen dienaangaande. Hierbij kan worden herhaald dat rekening moet worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met diverse onderdelen van de motivering op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoeker het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren. Bovendien zou de politiechef met verzoeker zelf gebeld hebben en betreft het hier een belangrijk element in verzoekers vluchtrelaas, zodat wel degelijk kan worden verwacht dat verzoeker de naam van deze politiechef kent.

Waar verzoeker verder betoogt als volgt: "*Verzoeker heeft aanvankelijk niet over de brandstichting verteld omdat hij dacht dat verwerende partij hierover vragen ging stellen. Verzoeker is laaggeschoold en weet niet hoe hij moet handelen of exact moet vertellen tijdens het interview. Ook speelt stress en vermoeidheid een factor.*", komt hij vooreerst niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de pertinente motivering dienaangaande in de bestreden beslissing. Tevens dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het vluchtrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Verzoeker toont voorts niet aan dat een lage scholingsgraad zijn cognitieve vermogens dermate zou verminderen dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om in zijn eigen bewoordingen coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde verklaringen af te leggen over zijn vluchtrelaas in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde kan worden opgemerkt waar hij wijst op zijn scholingsgraad, stress en vermoeidheid betreffende de andere tegenstrijdigheden die in de bestreden beslissing worden vastgesteld inzake verzoekers verklaringen over hetgeen er zou zijn gebeurd na het vertrek uit zijn dorp van herkomst. Waar verzoeker stelt dat: "*Zoals hierboven al uiteengezet zijn er enkele foutieve verklaringen genoteerd tijdens het interview bij DVZ.*", dient vastgesteld dat verzoeker nooit eerder melding maakte van fouten in de weergave van zijn verklaringen, afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken met betrekking tot de voorgehouden gebeurtenissen na zijn vertrek uit zijn dorp van herkomst. Het is geenszins ernstig om dit voor het eerst op te werpen in onderhavig verzoekschrift, na confrontatie met de bestreden beslissing. Waar verzoeker stelt dat hij volhardt in zijn verklaringen zoals afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, komt hij niet verder dan het bevestigen van één

versie van de terecht in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, hetgeen uiteraard deze tegenstrijdigheden niet ongedaan maakt.

Wat betreft vervolgens hetgeen verzoekers broer F. zou zijn overkomen, die vanuit Turkije naar Afghanistan zou zijn gedeporteerd, wijst verzoeker erop dat hij op dat moment niet in Afghanistan was en dat hij enkel kan vertellen wat hem door zijn oom werd meegedeeld. Hij wijst er tevens op dat hij wel kon aangeven waar zijn broer werd geraakt en wat er met hem nadien gebeurde. Het is in deze dan ook wel degelijk onaannemelijk dat verzoeker enerzijds wel zou kunnen aangeven waar zijn broer werd geraakt en wat er nadien met zijn broer gebeurde, maar dat hij niet weet wanneer zijn broer naar Afghanistan werd gedeporteerd, hoe lang zijn broer in het dorp verbleef voor de beschieting door de taliban en wat zijn broer toen deed. Redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker zich hierover terdege tracht te informeren. De commissaris-generaal wijst er in de bestreden beslissing overigens tevens terecht op dat het niet aannemelijk is dat verzoekers broer naar zijn dorp zou terugkeren gelet op de bedreigingen die in het verleden werden geuit door de taliban. Dienaangaande voert verzoeker evenwel geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Waar verzoeker nog stelt dat hij niet verantwoordelijk is voor de handelswijze van de taliban, dient vastgesteld dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat een dermate invloedrijke actor als de taliban in Afghanistan niet onbezonnen tewerk gaan, zodat kan worden verwacht dat verzoeker enigszins kan toelichten waarom de taliban in de door hem geschetste context op een dergelijke onlogische wijze tewerk gingen, *quod non*.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and

Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "Afghanistan targeting of individuals", augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, "Afghanistan Country Focus", december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van

het aantal lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie scheidt hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerste zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer 'soepele' bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders,

universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de

zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

7.3.3. *In casu* voert verzoeker aan dat hij omwille van zijn verblijf in het Westen zal worden gestigmatiseerd.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die in 2003 werd geboren en wiens vormende jaren zich in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in augustus 2021. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker reeds 18 jaar oud. Het komt aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Zijn loutere verblijf van intussen twee jaar in België volstaat geenszins om concreet aan te nemen dat verzoeker om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere

gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevriezing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een

internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als 'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e.* "incidents with at least one recorded fatality", over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP

rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreeerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2.194.472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA "Afghanistan: Country Focus" van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. De Raad stelt vast dat voor de provincie Laghman geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor dient te worden geconcludeerd dat de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen, die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich *in casu* niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig februari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER